

Certificat de valencià de les universitats valencianes
NIVELL B1

DESCRIPCIÓ

La persona que opte a aquest certificat ha de ser capaç de comprendre les idees principals d'una informació clara sobre temes relatius a la faena, a l'escola, a l'oci, etc. Ha de poder fer front a la major part de situacions lingüístiques que poden aparèixer quan es viatja en una zona on es parla la llengua objecte d'aprenentatge. Ha de ser capaç de produir un discurs senzill i coherent sobre temes que li són familiars o d'interès personal. A més, ha de poder descriure fets i experiències, somnis, esperances i ambicions, i donar raons i explicacions de les opinions i projectes de manera breu.

OBJECTIUS

Objectius

Àrea de comprensió

Comprensió oral

1. És capaç de comprendre les idees principals i els detalls específics d'un discurs clar i en llenguatge estàndard sobre temes familiars relatius a la faena, a l'escola o al temps lliure, etc., incloent-hi narracions, interaccions conversacionals breus i descripcions; pot comprendre la idea principal dels programes de ràdio i televisió que tracten sobre assumptes actuals o d'interès personal o professional.
2. Pot comprendre generalment les idees principals de discussions extenses en què participe.
3. Pot comprendre instruccions senzilles, com les d'una recepta de cuina, i pot seguir directrius detallades.

Comprensió lectora

1. Pot trobar i comprendre la informació rellevant d'escrits quotidians com ara cartes, prospectes i documents oficials; pot comprendre la descripció d'esdeveniments, de sentiments i de desitjos en cartes personals per a mantenir una correspondència regular amb una persona coneguda.
2. Pot trobar una informació concreta en un text bastant llarg i pot reunir les informacions que provenen de diferents parts del text o de textos diferents a fi de complir una tasca específica.
3. Pot identificar les conclusions principals de textos argumentatius que tenen una estructura clara; pot reconèixer el fil argumental en el tractament d'un problema presentat, encara que no necessàriament d'una manera detallada, i pot reconèixer els punts significatius d'articles de diari senzills sobre temes quotidians.
4. Pot comprendre instruccions d'ús d'aparells si estan redactades amb claredat.

5. Pot inferir el significat d'algunes paraules desconegudes amb l'ajuda del context i pot deduir el significat de la frase en textos que aborden temes pròxims.

Àrea d'expressió

Expressió oral

1. És capaç de fer, d'una manera raonablement fluida, una descripció o una narració senzilla d'un dels seus possibles temes d'interès i presentar-la com una successió lineal d'elements.
2. Pot fer exposicions senzilles i preparades sobre temes pròxims als seus interessos explicant els punts importants amb suficient precisió. És capaç d'afrontar possibles preguntes que sorgisquen a partir de l'exposició i de participar en converses que demostrin aquestes capacitats.
3. És capaç de respondre a diferents situacions de comunicació (disculpar-se i donar explicacions, demanar informació, fer una proposta...).

Expressió escrita

1. Pot redactar escrits breus i senzills, ben cohesionats, sobre temes familiars o d'interès personal; és capaç de descriure un esdeveniment o un viatge recent (real o imaginari), de narrar una història i d'escriure cartes personals per a demanar i donar informació, explicar fets, expressar desitjos o fer plans i propostes.
2. Pot prendre nota de missatges que demanen informació o expliquen problemes, i pot escriure notes que transmeten informació senzilla d'importància immediata per a les amistats, els companys, els parents i altres persones que formen part de la vida quotidiana.
3. Pot prendre apunts durant una exposició senzilla, si el tema tractat és familiar i el discurs es formula amb un llenguatge senzill i s'articula amb claredat, i pot fer-ho d'una manera prou precisa per a poder utilitzar posteriorment les notes en l'elaboració d'un text propi.

Àrea de pragmàtica i d'interacció

1. Pot començar, mantenir i acabar converses corrents articulades per mitjà d'un discurs clar amb un parlant competent, tot i que de vegades haja de fer repetir certes paraules o expressions, i pot participar sense preparació prèvia en converses o discussions sobre temes familiars, expressar sentiments, com ara la sorpresa, l'alegria, la tristesa, la curiositat i la indiferència, i reaccionar-hi.
2. Pot expressar-se amb relativa facilitat, a pesar d'alguns problemes de formulació que provoquen pauses o condueixen a situacions sense eixida, i pot continuar parlant de manera efectiva sense ajuda.
3. És capaç d'utilitzar un conjunt significatiu de gèneres orals (entrevistes, butlletins informatius, rondalles, acudits), escrits (manuals d'instruccions, guies, notícies de premsa, cartes personals, correspondència electrònica, relats) i audiovisuals (noticiaris, pàgines web, telesèries), i pot participar activament en l'elaboració de textos de la vida quotidiana (cartes, xats).
4. Coneix l'estructura elemental de la seqüència dialogada, de la descripció, de la narració, de l'exposició i de l'argumentació, i és capaç d'identificar les

característiques més emblemàtiques dels gèneres descriptius, narratius, expositius i argumentatius.

5. Pot comparar fragments curts d'informació procedents de fonts diverses i resumir-los per a altres persones, i pot fer paràfrasis senzilles de fragments escrits utilitzant les paraules i l'orde del text original.

6. Pot participar activament en discussions o reunions formals i informals entre amics, així com en una situació de cooperació orientada a un objectiu:

a) Pot comprendre quasi tot el que es diu en una discussió informal entre amics sobre temes generals.

b) Pot expressar oralment les seues conviccions, opinions, acords o desacords; pot expressar les idees pròpies sobre temes abstractes o culturals com ara la bellesa, la música, el cine...; pot explicar per què alguna cosa planteja problemes; pot fer comentaris breus sobre els punts de vista dels altres, i pot comparar i contrastar alternatives, i discutir sobre què fer, on anar, qui o què triar i com organitzar un esdeveniment.

c) Pot comprendre gran part del que es diu en reunions i en discussions formals que impliquen un intercanvi d'informacions basades en fets o discussions en què apareguen instruccions o s'oferisquen solucions a problemes pràctics.

7. Pot fer front a la majoria de les situacions de comunicació habituals de la vida quotidiana, que tenen lloc en l'Administració, botigues, oficines de correus, entitats bancàries i altres establiments públics; per exemple, pot retornar una compra defectuosa, formular una queixa o fer una reclamació.

8. Pot intercanviar amb seguretat informacions concretes relacionades amb temes quotidians, i pot facilitar, tot i que amb una precisió limitada, informacions específiques exigides en una entrevista o consulta (per exemple, pot descriure els símptomes al metge):

a) Pot explicar com s'ha de fer alguna cosa utilitzant instruccions detallades, i pot demanar i seguir directrius concretes.

b) Pot resumir històries curtes, articles, exposicions, converses, entrevistes o documentals i exposar la seua opinió, i pot respondre a preguntes complementàries que requerisquen detalls.

c) Pot verificar i confirmar la informació, encara que de vegades haja de demanar que l'interlocutor repetisca el que ha dit si la seua resposta ha sigut massa ràpida o extensa, i pot prendre certes iniciatives (per exemple, per a introduir un tema nou).

9. Pot corregir els malentesos si l'interlocutor li indica que hi ha un problema, i pot recomençar amb una tàctica diferent si hi ha una ruptura de comunicació.

Àrea d'estructures lingüístiques

1. Té un repertori lingüístic suficientment ampli i un vocabulari adequat per a expressar-se, encara que siga amb algunes vacil·lacions, dubtes i circumloquis, sobre temes com ara la família, les aficions, els interessos, la faena, els viatges i els fets quotidians, tot i que pot cometre errors importants quan expressa pensaments més complexos o aborda temes i situacions poc habituals.

2. Coneix els casos més habituals de polisèmia i homonímia, els mecanismes de creació lèxica més productius (composició i derivació), i els sap aplicar en els processos de comprensió i producció discursiva.

3. Sap identificar les interferències lèxiques més habituals i pot substituir-les per les expressions genuïnes.

4. Té una competència que li permet utilitzar amb suficiència les relacions semàntiques entre paraules, particularment la selecció lèxica, les relacions lèxiques textuals i les equivalències més elementals en la traducció.

5. Es comunica amb una correcció suficient en contextos quotidians; per regla general, té un bon domini gramatical, i, tot i que pot cometre errors, té prou recursos per a expressar les seues idees de manera clara i adequada a la situació:

a) És capaç de pronunciar d'una manera clarament intel·ligible, encara que en alguns aspectes la pronunciació pugui ser imperfecta.

b) Pot produir escrits comprensibles, des del principi fins al final, amb una ortografia i un ús dels signes de puntuació més habituals (coma, punt, punt i coma, dos punts, punts suspensius, guió del diàleg), amb una claredat suficient per a fer el text entenedor.

c) Coneix i aplica a les seues produccions escrites les normes convencionals d'escriptura del vocalisme (accentuació i dièresi, apostrofació i contracció); dels sons oclusius (p/b, t/d i c/g en posició final), bilabials i labiodentals, alveolars, palatals, nasals, laterals i vibrants; de l'escriptura de la h i del guionet en els numerals i en els pronoms febles.

d) Té un coneixement suficient de la morfologia nominal i verbal, la qual cosa li permet comunicar-se amb les exigències pròpies del nivell; fins i tot domina els casos problemàtics que presenten discordances entre els usos formals i informals de la llengua i amb les llengües de l'entorn cultural de l'aprenent. Coneix les regles de formació del gènere i del nombre de substantius i d'adjectius. Coneix el paradigma de la conjugació dels verbs regulars, sap les irregularitats verbals més productives i usa amb propietat les perífrasis d'obligació.

e) Té la competència suficient per a usar, amb eficàcia i de manera elemental, les diverses categories gramaticals (determinants, adverbis, preposicions, conjuncions, relatius, interrogatius i exclamatius). Coneix les formes i les funcions que poden tenir els pronoms febles (CI, CD, CAtribut i CCLloc) i, fins i tot, és capaç d'utilitzar les combinacions pronominals més simples.

f) És capaç de produir textos ben construïts aplicant les regles bàsiques de la cohesió textual, i utilitzar els connectors més freqüents i els mecanismes anafòrics més elementals.

Àrea de sociolingüística

1. Pot usar i seleccionar formes de salutació per a presentar-se (encantat!, molt de gust!, com està?, com anem?...) i també de comiat (adéu, fins demà...).

2. És conscient de les normes de cortesia més importants i sap actuar en conseqüència: és capaç de demostrar interès per la salut d'algú, de compartir experiències i preocupacions, d'expressar sentiments diferents (admiració, afecte, gratitud, etc.), d'oferir regals, de prometre favors futurs i de ser hospitalari, d'evitar els comportaments amenaçadors (dogmatisme, ordres directes, etc.), d'expressar penediment, de demanar disculpes i d'utilitzar elements per a suavitzar el discurs (vols dir?, em pareix que...).

3. És capaç d'utilitzar un repertori ampli de funcions lingüístiques amb un registre neutre.

Àrea de coneixements socioculturals

1. Té un coneixement suficient del marc sociocultural i de la realitat física, cosa que li permet:

a) Identificar els elements més representatius de la nostra comunitat (llocs, institucions, persones, esdeveniments...) i relacionar-se amb naturalitat en els àmbits personal, públic, professional i educatiu.

b) Identificar les dades més rellevants de l'entorn cultural valencià (menjars, festes, tradicions...).

c) Conèixer el marc geogràfic elemental (per exemple, les ciutats més importants i més pròximes a on viu).

d) Ser conscient de la situació actual de l'ús de la llengua i del marc legal que en regula l'ús.

2. És capaç d'utilitzar les seues habilitats pràctiques (les socials i les específiques de la vida quotidiana, les tècniques i professionals, i les pròpies de l'oci) per a desplegar una sèrie d'estratègies o factors (motivacions, valors, creences, estils cognitius i trets de la personalitat) que li permeten mantenir actituds personals positives com a usuari o aprenent de la llengua.

CONTINGUTS

A més dels continguts que es detallen a continuació, la persona que opte al certificat de grau elemental haurà de demostrar el domini dels continguts exigits en el nivell anterior.

Elocució i fonologia

1. Distinció de vocals obertes i tancades.

2. Distinció entre vocalisme tònic i àton.

3. Elisions vocàliques en vocabulari bàsic i expressions (Quina hora és? Quinze anys).

4. Discriminació dels sons consonàntics propis de la llengua en posicions contrastants amb altres llengües (juny).

5. Identificació dels emmudiments consonàntics més sistemàtics i aplicació en l'activitat discursiva.

6. Articulació clara de les consonants simples, els grups consonàntics i les geminacions.

Normativa ortogràfica

Alfabet i grafies vocàliques

1. Coneixement de les lletres modificades i simples, dels dígrafs i de les geminacions.

2. Escripura de les vocals correctes en els principals casos de confusió a/e (Miquelet, afaitar), o/u (cobert, Joan, muntanya).

3. Escripura de e en les paraules usuales començades per em-, en-, es-, eix- (embastar, entendre, estendre, eixugar).

4. Escriptura de les alternances e/i, o/u en les formes verbals irregulars (l·lig/l·legim, ixes/eixim; puc/pot, vullga/volia).

Separació de frases i paraules

1. Separació entre verb i pronom.
2. Escriptura dels parònims amb unió per mitjà d'apòstrof (descriure, d'escriure; banyat, banya't).

La síl·laba, el diftong i el hiat

1. Distinció de les síl·labes àtones.
2. Coneixement de diftongs i hiats.
3. Separació de paraules en síl·labes. Paraules amb els dígrafs més comuns: rr, ll, l·l, ny, gu, qu, ss, tj, tg i tz (car-ro, ca-llar, ca-nya).

Accentuació gràfica. Accent diacrític. Dièresi

1. Classificació de les paraules en agudes, planes i esdrúixoles.
2. Normes generals de l'accentuació (Ramon, camió; fenomen, plàstic; fàbrica, justícia).
3. Accentuació d'homòfons i parònims diversos del vocabulari general (patí/pati, mitjà/mitja; mà/ma/m'ha, a/ha/ah, sa/s'ha).
4. Ús de l'accent obert i tancat d'acord amb les regles habituals, incloent-hi les formes verbals (créixer, aniré, fèiem) i els usos excepcionals més comuns (església, Dénia, arròs, però, això, pólvora).
5. Ús dels diacrítics més usuals (bé, dóna, és, més, sóc, són, té, món).
6. La dièresi en els grups güe, güi i qüe, qüi; en paraules amb hiat (veïna) i en els temps verbals més usuals de la 3a conjugació.

L'apòstrof, la contracció i el guionet

1. Regles generals d'apostrofació de l'article i de la preposició de (la infermera, la universitat; l'ase, l'era, l'illa, l'home, l'ungla; d'amo, d'Isabel).
2. Contraccions entre l'article i les preposicions a, de, per i ca (Me'n vaig al poble. Escriuen als amics. Malparla del veí. Vénen pel camí. Parlen pels descosits. Vaig a cal iaio). Contracció i apostrofació.
3. Escriptura del guionet en els numerals (vint-i-cinc, noranta-nou, dos-cents), i del guionet i de l'apòstrof en els pronoms febles (compra'l, m'atabala, l'obri, m'ho diu; dir-li, comprar-lo, cantar-la).

Les oclusives

1. Escriptura de les alternances ortogràfiques de les oclusives finals que apareixen en la flexió i derivació dels adjectius, substantius i verbs (salat/salada, verd/verda, tort/torta, groc/groga, llarg/llarga/llargs/llargues; llop/lloba, cunyat/cunyada; rep/rebem).
2. Escriptura de les paraules del vocabulari usual acabades en consonant oclusiva (àrab, covard, sang).
3. Escriptura correcta de cu/qu (cuota/quota, evacuar/adequar).
4. Escriptura de les grafies xc i cc (excés/accés).

La bilabial b i la labiodental v

1. Escriptura de b alternant amb p (sap, saber; cap, cabota) i de v alternant amb u (neu, nevar).
2. Escriptura de b darrere de m i de v darrere de n (ambició, embolic; convent, invent).
3. Escriptura de la v en els imperfets d'indicatiu dels verbs de la primera conjugació (trobava, trobàvem).

Les nasals

1. Ortografia de la nasal m davant de les grafies b, p, m (umbracle, irrompre, immens).
2. Escriptura de ny final (bony, plany, puny).

Les palatals

1. Escriptura de les palatals g, j, tg, tj, ig en paraules del vocabulari usual (gener, jove, platja, mitges, raig), i les excepcions principals a la norma general de l'ús de la g/j (objecte). Aplicació de la norma general: consonant + x (planxa), tx entre vocals (fitxa), x a inici de paraula (xica, xarop).
2. Escriptura de la variació ortogràfica de la flexió en paraules del vocabulari usual en aplicació de la norma general: j + a, o, u i g + e, i (boja, bojós, boges; platja, platges)
3. Escriptura dels derivats de les paraules acabades en -tx i -ig (escabetxar, despatxos, rojor, lletja).

Les alveolars

1. Escriptura de la variació ortogràfica c/ç que es produeix amb la flexió en substantius, adjectius i verbs (pinça, pines; forçar, forcem; vençut, vèncer).
2. Escriptura de paraules acabades en -ança, -ença (esperança, complaença).
3. Escriptura del so [ks] i [gz] amb les lletres x, cc (taxa; examen, exèrcit; acció).
4. Escriptura de les paraules acabades en -essa, -esa (bellesa, tímida, marquesa, alcaldessa), i la flexió nominal dels gentilicis acabats en -ès (xinesa, xinesos, xineses).
5. Escriptura de les paraules del vocabulari general derivades de paraules agudes acabades en vocal + s (gos, gossa; pas, passos; calorós, calorosa; mes, mesos).
6. Escriptura de la grafia -sc (piscina, escena, ascens).

Les laterals

1. Escriptura de la l·l en les paraules del vocabulari general (col·legi, pel·lícula, intel·ligent).
2. Escriptura de la tl/tll en les paraules del vocabulari general (ametla, ratlla).

Les ròtiques

1. Escriptura de la r a principi de paraula i després de consonant (rosa, Enric).
2. Escriptura de la r final que en alguns parlars s'emmudeix (portar, senyor, carrer).

La grafia h

1. Escriptura de la h en paraules del vocabulari general en l'inici i en l'interior de paraula (alcohol, ahir, tothom, prohibir).

2. Escriptura d'alguns homòfons molt usuals: a, ha, ah; em, hem; i, hi.
3. Escriptura del verb haver en els temps compostos (m'ha agradat).

Abreviacions, sigles i acrònims

Abreviacions, sigles i símbols més bàsics: tel. (telèfon), ESO (Educació Secundària Obligatòria), l (litre).

Les majúscules i minúscules

Normes bàsiques d'escriptura de les majúscules i de les minúscules.

La puntuació

1. Ús del punt i coma, dels dos punts i dels punts suspensius.
2. Escriptura del guió de diàleg.
3. Ús dels parèntesis.

Morfologia i sintaxi

El substantiu i l'adjectiu: gènere i nombre

1. Ús de la flexió completa de gènere del substantiu i de l'adjectiu: formes variables i invariables. Canvi de -u per -va; modificacions ortogràfiques de les consonants, terminacions especials: -òloga, -essa, -iu, -ot; accentuació gràfica (aeri, aèria).
2. Ús de la flexió completa del nombre del substantiu i de l'adjectiu: formes variables i invariables.
3. Ús dels heterònims (cavall, egua; gendre, nora; home, dona; marit, muller; bou, vaca).
4. Ús dels substantius més usuals amb doble gènere de significat diferent (clau, fi, llum, pols, salut, terra).
5. Concordança entre substantiu i adjectiu (casa nova, peix fresc. Un cel i un paisatge bellíssims).
6. Col·locació adjectiu-substantiu (Un alt directiu. Un directiu alt).
7. Ús igualitari de la llengua: el gènere dels càrrecs, de les professions i dels oficis.

Els articles definits

Ús de les diverses formes de l'article definit. La contracció i l'apostrofació (l'era, l'home, l'amiga; les eres, els hòmens, les amigues; l'infermer, la infermera; del mercat, a l'estadi).

Els possessius

1. Ús de les formes tòniques.
2. Ús de les formes àtones més habituals dels possessius i contextos familiars en què se solen usar: ma, ta, sa; mon, ton, son (ma casa, ton pare, sa tia).

Els dítics

Identificació de les formes simples i reforçades dels determinants demostratius: funcions bàsiques (aquest/aquest producte, eixe/aqueix pardalet).

Els numerals

1. Ús dels numerals ordinals (primer, primera, segon, quart, quint/cinqué, sexta/sisena, primers, quarts, quartes), les abreviatures (1r, 1a, 2n, 4t, 5t/5é, 6a, 1rs, 4ts, 4es) i les perífrasis equivalents (El que fa huit).
2. Ús dels numerals multiplicatius doble, triple i quàdruple.
3. Ús dels numerals partitius (mig, terç, quart, tres dotzenes parts).

Els quantitatius

1. Ús dels quantitatius variables i invariables. Ús de quant i bastant.
2. Ús de les locucions més freqüents que fan funció de quantitatiu (bona cosa de, gens ni mica de, un grapat de).

Els indefinits

1. Ús dels indefinits variables i invariables: quantificadors nominals i pronoms (diversos, diferents, qualsevol, tal, tothom, alguna cosa).
2. Distinció entre res, gens i cap (No vol res. No queda gens de vi. No tinc cap ordinador).

Les preposicions

1. Ús de les preposicions àtones i tòniques i de les locucions prepositives més freqüents: entre, cap, com, contra, fins, durant, sense, segons, sobre, vora; en compte de, en lloc de, en virtut de, al costat de, a causa de, al cap de, a mitjan, enmig de, fora de.
2. Ús de les preposicions tòniques que indiquen la posició en l'espai: damunt, davall, dins, fora, davant, darrere, etc.
3. Ús de les preposicions àtones a, en, de i per en el domini espacial i temporal (Visc a Mallorca. S'ha fet mal a la cara. Ho he llegit en l'article 32. Estic a casa. Ho he vist en un llibre. Ho he vist en tres llocs. Treballa de nit. Pel juliol o al juliol).
4. Usos bàsics de les preposicions per/per a i fins/fins a.

Els relatius, els interrogatius i els exclamatius

1. Ús del relatiu àton article + que (El que dius és perfecte).
2. Ús del relatiu tònic preposició + què (La goma amb què esborre és teua).
3. Ús del relatiu tònic article o preposició + qui (El qui vinga ho veurà. L'home amb qui has vingut el conec).
4. Diferència entre l'interrogatiu què i la conjunció que introductora d'interrogacions (Què vols? Que no en voldràs?).
5. Ús dels exclamatius quin, quina, quins, quines davant de substantiu (Quina festa! Quin treball!).
6. Diferència entre el relatiu que i la conjunció que (El llibre que vull és curt. Vull que vingues).
7. Diferència entre el relatiu què i l'interrogatiu què (El producte de què parles és tòxic. No sé què esperes).

Les conjuncions

1. Ús de les conjuncions de coordinació copulatives, disjuntives, adversatives i distributives. La conjunció copulativa i i la disjuntiva o (Curs de traducció i interpretació. Li donarem carn o ossos?).
2. Ús de les conjuncions de subordinació completives, temporals, modals, comparatives, concessives, causals, condicionals i finals.

Els adverbis

1. Ús dels adverbis: formes i funcions (alhora, arreu, sols, arrere/endarrere, tan, tant, adés, enguany, avant/endavant, enfora, dintre, pertot, enllà, fins, bastant, debades, enfront, ençà, endins, despús-ahir, despús-demà, sovint, quasi).

2. Ús de les locucions adverbials més freqüents.

3. Expressió de la posició i del moviment en els adverbis de lloc (La veïna de dalt. Es va enfilegar dalt de l'arbre. T'espere baix. Va riu amunt. Ella pujà ben amunt).

4. Diferenciació entre els adverbis bé/ben i mal/malament (Està ben fet. Ho has fet bé. Està malament. Està mal fet).

Els pronoms personals: tòpics i febles 1. Ús dels pronoms personals forts mi, si, vostè, vostès. Els pronoms forts darrere de preposició (sense mi, amb tu).

2. Formes i col·locació dels pronoms febles: el, la, els, les, -lo, -la, -los, -les, l', 'l, 'ls, ho, -ho, en, -ne, n', 'n, m', 'm, li, -li, hi, -hi.

3. Ús dels pronoms febles en funció de CD i CI que expressen la dixi personal (Sempre em parla bé. No ens vol comprar flors).

4. Ús del pronom reflexiu es (Ara es canviaran de cotxe).

5. Ús dels pronoms febles en funció de CD determinat, indeterminat i neutre (Canviaràs la cortina? Sí, la posaré verda. Vols caramels? En vull un de maduixa. Conta el que vulgues. Vinga, conta-ho).

6. Ús dels pronoms febles en funció de CAt (Està malalt? Ho està des d'ahir).

7. Ús dels pronoms febles en funció de CI (Li escriuré cartes boniques. Els llegiré contes).

8. Ús dels pronoms febles en funció de CCLI (Aniré a Vinaròs. Hi aniré. Vinc d'Elx. En vinc).

9. Ús de les formes úniques dels pronoms febles li, hi, ho i les (li escriu, escriu-li, les estima, compra-les).

10. Ús del pronom feble la davant de les vocals i, u àtones (la usaré, la inventaré).

11. Ús de les combinacions dels pronoms febles me, te, se amb pronoms febles de 3a persona (Me l'estudiaré. Te la donaré. Se la menjarà).

Els verbs

1. Ús dels verbs velaritzats més usuals i dels verbs irregulars: aparèixer, aprendre, beure, cabre, caure, collir, conèixer, córrer, cosir, coure, créixer, creure, dur, engolir, entendre, escriure, excloure, fugir, llegir, moure, nàixer, omplir, pertanyer, prendre, rebre, resoldre, respondre, riure, seure, teixir, tossir, traure, valdre, vendre, vestir, viure.

2. Ús de les irregularitats de l'imperfet dels verbs de la 2a i 3a conjugacions (bevia; movíem; coïa, coíem; feia, fèiem; resolia, resolíem).

3. Ús dels morfemes verbals de la 1a i 2a persones del plural dels presents d'indicatiu i de subjuntiu (riem, riguem; bevem, beguem).

4. Realització dels canvis vocàlics de e per i i de o per u en alguns verbs purs de la 3a conjugació: ix, eixim; afig, afegim; llig, llegim; vist, vestim; cull, collim; cusa, cosim; escupa, escopim.

5. Ús dels dos models de la 3a conjugació: purs i incoatius.

6. Ús del mode indicatiu dels verbs regulars: el passat simple i els temps compostos.

7. Ús del mode subjuntiu dels verbs regulars: el perfet i l'imperfet.

8. Ús de l'imperatiu dels verbs més usuals.
9. Ús del subjuntiu en frases imperatives negatives (No encengueu foc).
10. Ús de les formes no personals dels verbs regulars i irregulars més usuals.
11. Ús de les perífrasis d'obligació.

Lèxic i semàntica

1. El vocabulari usual de:

La faena. Els vehicles i el trànsit. Els jocs i els esports. Els viatges. Els esdeveniments actuals. Els temes culturals: la música, el cinema. Les plantes i els animals. L'oratge. El paisatge. Els diners i els negocis.

2. La fraseologia: frases fetes i locucions.

3. La precisió lèxica i la genuïtat en el vocabulari usual. La polisèmia. L'homonímia. La creació lèxica: derivació i composició.

4. L'ordenació de les paraules. Les relacions lèxiques textuais. Les equivalències elementals en la traducció.

AVALUACIÓ

L'estructura de la prova per a acreditar el nivell B1 és la següent:

1. Comprensió oral d'un diàleg o un text del nivell
2. Comprensió escrita d'un text del nivell
3. Expressió oral que avalue els objectius del nivell
4. Expressió escrita de redacció d'un text del nivell
5. Domini gramatical i lèxic dels continguts del nivell